

ବାରାର ନାମଟା ଲଗବେଇ, ନହିଁଲେ...

ଦେବାଶିସ ଘଡ଼ାଇ

ହତ୍ୱାକ ହେଁ ଗିଯେଛିଲେନ ଗୁହକଣ୍ଠୀ। ନୃତ୍ତନ ଜୟଗାୟ ଏସେହେନ ସବେ କରେକ ଦିନ ହଲ। ନିଜେ ଚାକରି କରେନ। ତାଇ ମେମେର ଦେଖତାରେ ଜନ୍ୟ ସାରା ଦିନେର ଏକ ପରିଚାରିକାକେ ଠିକ କରେଛିଲେନ। କରେକ ଦିନ କାଜେ ଆସାର ପରେଇ ପରିଚାରିକା ଏକ ସମୟେ ପ୍ରଶ୍ନ କରେନ, “ଦାଦାବୁ ନେଇ?” ଗୁହକଣ୍ଠୀ ଜାନିଯେଛିଲେନ, ନା। ଡିଭୋର୍ ହେଁଥେ ତାଁର ଛୋଟ ମେମେକେ ନିଯେ ତିନି ଏକାଇ ଥାକେନ। ପରିଚାରିକାର ଉତ୍ତର ଛିଲ, ‘‘ତା ହେଁ ଆସିବ ନା ଆର?’’ ମେମେକେ ନିଯେ ଆତମ୍ବରେ ପଡ଼େଛିଲେନ ଓ ଏଇ ମହିଳା।

ଏଇ କଳକାତାତେଇ ଏମନ ଘଟନା ଘଟେଇ ଶୁଣୁ ଘଟେଇ ବଲା ଭୁଲ, କ୍ରମାଗତ ଘଟେଇ ଚଲେଇଛି। ‘‘ସିଙ୍ଗ ମାଦାର’’ ବା ଏକା ମାଯେରା ସେଥାନେ ନିଜେଦେର ସମ୍ଭାନ୍ଦେର ନିଯେ ପ୍ରତିନିଯିତ ସମସ୍ୟାଯ ପଡ଼େଛନ। ସାମାଜିକ ଅଧିଗୋପତାର ପଢ଼େହନ। ସାମାଜିକ ଅଧିଗୋପତାର ପ୍ରଶ୍ନ ତୋ ରହେଇ ଦେଇଲାଏଇ ନାହିଁ।

ମା ହେଁଥେନେ? କଥନେ ଆବାର ଶିଶୁ ପିତ୍ର-ପରିଚଯ କାହିଁ, ତା ଆରଟିଆଇ କରେ କୁଲେ ଜାନତେ ଚାଉୟା ହେଁଥେହେ! ଯାର ସଙ୍ଗେ ଏକଟି ଶିଶୁ ଶିକ୍ଷାର ଅଧିକାରେର କୋନାଓ ବକମ ଯୋଗଦୁଇଛି ନେଇ! ଅର୍ଥାତ, ଦିନେର ଶେଷେ ପିତ୍ର-ପରିଚଯ ପ୍ରଧାନ ହେଁଥେ ଯାଏଁ ବଲେ ଜାନାଛେନ ସରକାରି ଆଧିକାରିକରେଇବା।

ରାଜ୍ୟର ଶିଶୁ ଅଧିକାର ରକ୍ଷା କରିଶନେର ତଥ୍ୟ ବଲେଇ, ଏକା ମା ହୁଓଯାର କାରାଗେ ଶିଶୁଦେର କୁଲେ ଭତ୍ତି ନେଇଯା ହେଁଥିଲା, ଏମନ ଅଭିଯୋଗେର ଚେରାପାର୍ସନ ବଲେନ, ‘‘ମାଯେର ପରିଚଯ ହେଁଥେ ବାଚାର ଜନ ଯଥେଷ୍ଟେ ଆଇନତ ଏଟା ସିଦ୍ଧ ହୁଯା ସଙ୍ଗେ କୁଲେ ଭତ୍ତି ହୁଯା ଥେବେ ଶୁଣୁ କରେ ସମସ୍ତ ଜୟଗାତେଇ ଏକା ମାଯେଦେର ଅନେକ ସମସ୍ୟାର ମୁଖେ ପଡ଼ତେ ହେଁଥାଏଁ’’।

ଆଇଭିଏଫ ପଦ୍ଧତିତେ ମା ହେଁଥେନେ ଚଲାଚିଏକାର ଅନିଦିତା ସର୍ବାଧିକାରୀ। ଅନିଦିତା ଏଥାନେ ତାଁର ଛେଳେକେ କୁଲେ ଭତ୍ତିର ଲଡ଼ାଇ ଚାଲିଯେ ଯାଇଛେ। କାରଣ, ଅନଲାଇନେ ଫର୍ମ ପୁରଣେର ସମୟେ ବାବାର ନାମ ଓ ଛବି ଦେଓୟାଟା ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ। କିନ୍ତୁ ଦେଟା ନା ଦେଓୟାଯ ସାଭାବିକ

ତାବେଇ ଫର୍ମ ବାତିଲ ହେଁ ଯାଏଁ। ସେଥାନେ ନିଜେ ଶିଯେ ଫର୍ମ ତୋଳାର ସୁଯୋଗ ରହେଇ, ସେଥାନେ ଫର୍ମ ତୋ ପୂରଣ ହଲ। କିନ୍ତୁ ତାର ପରେ ରହେ ସାକ୍ଷାଂକାର-ପର୍ବା ଯେ ପରେ ଶିଶୁ ଭବିଷ୍ୟତେର ଥେବେବେ ବେଶ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ପେରେହେ ବା ପାଞ୍ଜେ ଏକା ମାଯେର ପ୍ରସଂଗଟି। ଏମନକି, ଶିଶୁର ଯେ କୋନାଓ ବାବା ନେଇ ଏବେ ସେ ଆଇଭିଏଫ ପଦ୍ଧତିତେ ଜମେହେ, ଏମନ କଥାଓ ହଲକଣାମା ଦିଯେ ତାଁକେ ଜୟା ଦିତେ ବଲା ହେଁଥେ ବଲେ ଜାନାଛେନ ଅନିଦିତା! ତାଁକଥାର, ‘‘ସୁଧିମ କୋଟ ସେଥାନେ ଶ୍ପଷ୍ଟ ବଲେ ଦିଯେହେ, ମାଯେର ପରିଚଯ ଶିଶୁର ଜନ୍ୟ ଯଥେଷ୍ଟେ, ସେଥାନେ ପ୍ରତିନିଯିତ ଆମାକେ ଲାଡେ ଯେତେ ହଜେ। ଏଟାଇ ଆମାର ଜୀବନେର ସବ ଥେବେ ବଡ଼ ଲଡ଼ାଇ’’।

ଚିତ୍ରଶିଳ୍ପୀ ଇଲିନା ବାଣିକେରେ ଏକଇ ଅଭିଜ୍ଞତା। ତିନିଓ ଆଇଭିଏଫ ପଦ୍ଧତିତେ ମା ହେଁଥେନେ। ମେମେକେ କୁଲେ ଭତ୍ତି କରାତେ ଗିଯେ ଅନେକ କାଠଖଡ଼ ପୋଡ଼ାତେ ହେଁଛିଲା। ତାର ଉପରେ ଦକ୍ଷିଣ କଳକାତାର ଯେ ଅଭିଜ୍ଞାତ ପାଢ଼ାଯ

ତିନି ଥାକେନ, ସେଥାନେଇ ସମ୍ଭାନ୍ଦେର ପିତ୍ର-ପରିଚଯ ନିଯେ ନାନା ପ୍ରକ୍ରିୟାର ସମ୍ମୟାନୀ ହତେ ହେଁଛିଲା। ଇଲିନାର କଥାଯ, ‘‘ସମ୍ଭାନ୍ଦେନା ବରାବରଇ ଛିଲା। ତାଇ ଡିଭୋର୍ ପରେଓ ଆଇଭିଏଫ ପଦ୍ଧତିତ ମା ହେଁଛିଲାମ। କିନ୍ତୁ ତାର ପରେଇ ବୁଝାତେ ପାରି, ସିଙ୍ଗ ମମ ନିଯେ ଯତ ବୈପ୍ରବିକ ଆଲୋଚନାଇ ହୋଇ, ଏକା ମା ହୁଓୟାଟା ଏଥାନେ ଯେଣ ଭୀଷଣ ଅପରାଧେର’’ ଯଦିଓ ଆଇନ ଶ୍ପଷ୍ଟ କରେଇ ବଲେ, ଶିଶୁର କୁଲେ ଭତ୍ତି ଥେବେ ଶୁଣୁ କରେ ବିଭିନ୍ନ ବିଷୟରେ ମାଯେର ପରିଚଯ ଯଥେଷ୍ଟେ।

କଳକାତାର ପ୍ରାକ୍ତନ ମେଯର ତଥା ଆଇନଜୀବୀ ବିକାଶରଙ୍ଗନ ଭାଟ୍ଚାର୍ଯ୍ୟ ବଲେନ, ‘‘ଆଇନେ ଏ ବାପାରେ ଶ୍ପଷ୍ଟ ବଲା ରହେଇଛି ଯଦି କୋନାଓ କୁଲ ବା କୋନାଓ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ପିତ୍ର-ପରିଚଯ ନେଇ ବଲେ ଭତ୍ତି ନିତେ ଅସ୍ତ୍ରୀକାର କରେ, ତା ହଲେ ତାଦେର ବିରକ୍ତି ଅବଶ୍ୟା ଆଇନତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନେଇଯା ଯାଇବା’’।

ସମାଜତତ୍ତ୍ଵବିଦଦେଇ ଏକାଂଶ ବଲଛେନ, ଆମେ ଆଇନେ ଅନେକ

କିନ୍ତୁ ପାଶ ହେଁ ଗିଯେହେ କିନ୍ତୁ ବାନ୍ତବ ଜୀବନେ ତାର ଗ୍ରହଣ୍ୟାଗତା ତୈରି ହେଁନି। କାରଣ, ସାମାଜିକ ବିନାସେର ସମେ ଆଇନସିଦ୍ଧ ବିସ୍ୟାଟିର ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ତୈରି ହେଁନି। ଏକା ମାଯେର ବିସ୍ୟାଟିଓ ତୈରି ହେଁନି। ସମାଜତତ୍ତ୍ଵର ଶିକ୍ଷକ ଅଭିଜିଙ୍ଗ କୁଣ୍ଡ ବଲେନ, ‘‘ସାମାଜିକ ଜୀବନେର ସଙ୍ଗେ ପିତ୍ର-ପରିଚଯ ଏଥାନେ ଓତପ୍ରୋତ ଭାବେ ଜଡ଼ିବା। ତାଇ କୁଲେ ଭତ୍ତି ହେଁକାବ ବା ପାସପୋର୍ଟରେ ଆବେଦନ, ଏକା ମାଯେର ପ୍ରତିନିଯିତ ହେଁଥାଇ ମଧ୍ୟାମାତ୍ର ପଦ୍ଧତି ହେଁବାରେ ଆଇନ କରା ହୋଇ, ସମାଜ ଅତ୍ତା ଏଗୋତେ ପାରେନି ବେଥହ୍ୟା।’’

କିନ୍ତୁ ଅନିନ୍ଦିତାର ମତେ ଏକା ମାଯେରା ଆବେନ୍ତେ ଆବେନ୍ତେ ଜୋଟିବନ୍ତ ହେଁଛନ। ଅନିଦିତା ଜାନାଛେନ, ଶହରେ ଏକା ମାଯେଦେର ଏକଟା ଲ୍ଲାବ ତୈରି କରାର ପରିକଳନା ରହେଇଛି। ସେଥାନେ ତାଁରା ନିଜେଦେର ସମସ୍ୟା ନିଯେ ବୋଗାଯୋଗ କରତେ ପାରବେନ। ଲଡ଼ତେ ପାରବେନ ଏକମଙ୍ଗଳ। ଆର ସେଇ ଲଡ଼ାଇଯେଇ ଶକ୍ତ ହବେ ‘‘ମାତୃଭୂମି’’ର ଭିତ! ବଲଛେନ ଏକା ମାଯେରା।

Anandabazar Patrika
P-12
27.05.18